

סג'ד

את יום השישי הזה אני לעולם לא אשכח. עג'ור הייתה יפה יותר משדמייתי. למזלי הייתי ממתחם לגל שש-עשרה ויכלתי לבקר בעג'ור. התגעגעתי למשפחה שלי. רצייתי שהם יהיו אתי בדעי החוא שם.

אמג'ד

קטפתי כמה ספרסים ואכלתי. הם היו מעיזים יותר מהספרסים שאי פעם אכלתי במחנה עאזיד. קוצים נחנקו לי בדיים. שפשפתי אותן באדמה כמו שלמדה אותי סבתא שלי, לחוריד את הקוצים. זה עבד!

אתמר

זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי את ולגיה המקורי. הביקור העיר רגשות רדומים וחזק את הקווד שלי ואת האמונה שישונו. שתיתי מים מעין אלהאניה, משם גם סבא שלי שתי פעם. אכלתי מעין התאנה המרל ששתלל אבות אבותיי. [...] אני אף פעם לא אשכח את זה. מילאני בקבוק מים ונתתי אותו לסבא שלי, אבו פחמי. הוא התרגש מאוד בעצמי וחשכתי, איד יכל סבא לסבול את כל הכאב הזה, להיות פליט במחנה שנומצא רק המישה קולומטר מאלהאניה?

סברין

קטפתי רימונים בשביל אבא שלי וענף של עץ זית לאמא. החלטתי לחרוט את השם שלי על גזע עץ זית גדול. מצאתי ענף דק ויבש והתחלתי לכתוב. כתבתי את האות הראשונה והחלטתי להפסיק. אם אשאיר את השם שלי לא שלם ארצה לחזור שוב לבית מחסיר. אבל מתי אוכל שוב לשוב?

אמאני

צילמתי את העצים, עצי זית ורימון, ואת הסברסים, את ההריסות, ואת הבית היחיד שעדיין נמצא שם. רציתי שההורים שלי יהיו איתי והסבים והסבתות. לפני שעזבתי הרמתי כמה צמחים למזכרת. שאלתי את עצמי אם באמת אני צריכה חפצים כדי לזכור את הכפר שלי. תעודת הזהות שלי פלסטינית בדיוק כמו שלמחסיר נשמה פלסטינית.

